

متن پرسش

سلام و عرض ادب. آیا درست است اینکه بگوییم سلوک ما متوقف بر حرکت است و حرکت در زمانه ما، یا نسبتی با جبهه جمهوری اسلامی به عنوان حافظ منافع و مصالح دین حقه الهی دارد یا ندارد. اگر حرکت ما نسبتی با جمهوری اسلامی نداشته باشد، گویی آن حضور نهایی را از خود دریغ کرده ایم و آن لذتی که در مقاومت و شهادت دادن به حقیقت هستیست را از دست داده ایم. و اگر حرکت مان نسبتی با جبهه اصلی جمهوری اسلامی و آن خط مقدم نبرد تاریخی میان حق و باطل داشته باشد، هر لحظه اش عاشوراییست و «احلی من العسل» در میان است. حالا در خصوص این حرکت می شود گفت که ابتلائاتی هم در میان است. بالاخره در راه رسیدن به کربلا، ابتلائات فراوان است. اینکه کسی امکان این را داشته باشد که در چنین نسبتی با جمهوری اسلامی حاضر شود، نیازمند گذشتن از ابتلائات است. در واقع باید از این ابتلائات گذشت تا باقی راه نمایان شود و اگر ابتلائات کسی را زمین گیر کند، امکان نظر کردن به باقی راه را از دست می دهد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به زیبایی حضور عزیزانی نظر کنید که این شبها با نظر به عبور از تاریخ سیطره استکبار، با چنین شیداییها، پرچم به دست در میدانها حاضرند و این یعنی حرکت در بستر تاریخی که با انقلاب اسلامی گشوده شده. آری! به قیمت ابتلائاتی که در این مسیر برایشان پیش آمده و پیش خواهد آمد و بحمدالله به خوبی آماده اند و این همان حضور سخن حضرت روح الله «رضوان الله تعالی علیه» است که در وصیت نامه خود فرمودند: «مگر بیش از این است که فرزندان عزیز اسلام ناب محمدی در سراسر جهان بر چوبه های دار می روند؟ مگر بیش از این است که زنان و فرزندان خردسال حزب الله در جهان به اسارت گرفته می شوند؟ بگذار دنیای پست مادیت با ما چنین کند ولی ما به وظیفه اسلامی خود عمل کنیم.»

خدا می داند این مردم با بصیرتی که دارند آماده همه آن ابتلائات هستند و این را مادران و پدران و همسران شهدا نشان دادند به همان معنایی که ملاحظه می کنید چگونه یک زوج با یک موتور که همه دارایی آنها است؛ پرچم به دست با حرکات خود نشان می دهند چه اندازه بزرگ اند. و این است که ما برنده این تاریخ هستیم در سرزمینی که به نام «ایران»، الهام بخش بشریت خواهد بود. آیا این همان فردایی نیست که ما در عزم این مردم و با نظر به آن افق های دور و آماده برای ابتلائات بزرگ می توانیم به نظاره بنشینیم؟ موفق باشید

